

GYULAFEHÉRVÁRI HIRLAP

Előfizetési árak:

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt. Egyes számára 10 kr

Megjelenik minden héten egyszer: Csütörtökön.

Felolvasó szerkesztő és lapfőigazgató:

ISSEKUTZ JÁNOS.

Kiadó: **Papp György**, Gyulafehérvár

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Püsp. Lyc. nyomda

Gyulafehérvárt.

Hirdetések díjszabály szerint.

A szegényügy országos rendezése.

Alig van állam, melyben a szegények támogatására nagyobb szükség volna, mint nálunk, és mégis dacára a társadalom áldozatkészségének, a szegényügy nálunk a legrendezetlenebb állapotban van.

Alkalmunk volt a francia világkiállítás alatt a párisi osztrák-magyar követség egyik tagjával hosszasan értekezni az ügyről s meggyőződhetünk, hogy kevés helyütt adnak a jó módúak annyit a szegények segélyezésére, mint hazánkban, mégis oly rendszertelenül osztanak szét az adományok, hogy a valóban érdemesek csak elvétve jutnak hozzájuk.

Sok társadalmi kérdésünk közt a szegényügy rendezéséhez kellene első sorban fogni. Több hasznos utmutatást kaptunk erre nézve az illető követségi magas tisztviselőtől, melyek azonban olyannyira a részletekbe hatolnak, hogy nem tartjuk helyénvalónak azokat rövid újságcikk keretében felvenni.

Am az ez ügyben nemrég kibocsátott felhívás nagyrészt fedezi a Párisban hallott elveket, mely ott igen hasznosoknak és célravezetőeknek bizonyultak.

Igaz, hogy az állam is foglalkozik a szegényügy kérdésével és nem is akarunk e részben sem elébe vágni az intézkedésnek, sem tanácsot adni, hanem egy módját akarjuk csak jelezni annak, miként lehetne gyorsabban társadalmilag is és csak az állam csekély támogatásával a kérdést megoldani. A szegényügyben két főcsoporttal van dolgunk, az első a koldulás megszüntetése mellett a szegények közvetlen segélyezése és a második a közjótékonyági intézetek egységes központi kezelése, karöltve az állam és a társadalom közreműködésével.

A mindennapi tapasztalás mutatja, hogy a

legsürgősebb az első, a mindennapi kenyeret nélkülöző szegények ügyének a rendezése. A koldusügyet a társadalom és az erkölcs érdekében gyorsan, gyökeresen és igazságosan kellene rendezni.

Ki ne hallotta volna még, hogy a koldulás mestersége is az ügyesebbnek, az élelmesebbnek és merészebbnek többet hoz, mint a félrevonuló szerény koldusnak? Tudjuk, hogy olyanok is részesülnek segélyben, kik nem is szorulnak rá és inkább munkakerülésből koldulnak, de éhséggel küzdenek azok, kik szegénylik a koldulást, vagy nem értenek hozzá; sok tekintetben az utcai koldulás, de az utcai adakozás is sportszerűen üzetik. Minő ferde kinövés a jótékonyosság gyakorlásának az, mely minden ellenőrzés nélkül léven, lehetéssé teszi egyesek éhenhalása mellett egyes koldusok meggazdagodását is, míg a szegény falu koldusa rongyokban jár és eldobott dinnyehéjakkal táplálkozik, addig a gazdagok templománál álló koldus felesleggel is rendelkezik.

Vegye kezébe országsszerte a szegények ezreinek ügyét a társadalom felső tizezre és gyűjtse, kezelje a milliárdnyi nép fillérjeit. Tudjuk meg, kik a szegények és mire van szükségük, mivel és mi módon segíthetünk; ez a legelső társadalmi kötelessége embernek embertársa iránt, hogy senkise legyen kénytelen koldulni, ha szegény is, mert szegénység és koldulás közt is van különbség és a koldulás is éppen olyan megbélyegző a társadalomra nézve, mint a milyen szégyene volt az ókornak a rabszolgatartás.

Egyedül igazságos és célravezető megoldása e kérdésnek az lenne, ha az országban központi pénzügyintézet létesítenék, mely az összes szegényeknek szánt pénzt épp oly rendszeresen, pontosan és lelkiismeretesen kezelné, mint kezelik a bankok a részvényeket, betéteket és zálogleveleket. De ez a társadalom által létesített bank ne kezelje csak az összegyűlt alamizsnákat és

befolyt nagyobb pénzüsszegeket, hanem vegye gondozásba és kezelésbe az összes közjótékony-célú intézeteket és egyeleteket is, melyek eddig az országban szétforgácsolva, túlságos nagy apparátusokkal és költséggel kezeltetnek és a vagyonnak egy részét tulajdonképeni rendeltetésétől elvonják, nem is említve, hogy szomorú példák vannak e téren a pazarlás, hűtlen kezelés és sikasztások krónikájában is. Szigorú eltenőrzés mellett gyümölcsöztesse a bank a szegények vagyonát s a lehetőség határai között vásároljon telepeket, létesítsen menhelyeket, kórházakat, gondoskodjék szegény gyermekek ingyen taníttatásáról és neveltetéséről stb.

Czéltudatos rendszerbe öntve csakhamar megszűnnék a jelenlegi kapkodás és az inkább igazságtalan, mint jótékony kezelés helyébe az igazi emberszeretet egészséges liktetése fog lépni és a segély mint gyógyító ir, oda fog jutni, hol a kifáradt életet megmenteni, serkenteni, jó utra terelni kell.

Ha ezt elérjük, még mindig lesznek megelégedettségelégületlen, boldog és boldogtalan emberek, mert ez az emberi végzet öröksége; de tettünk legalább annyit embertársaink érdekében, hogy nyújtottunk nekik, amivel minden állat bír, melynek a természet ruhát, hajlékot és táplálékot adott és melynek sebeit is a jótékony természet ingyen gyógyítja.

Lukács Béla.

Roppant feltűnést keltő öngyilkosság történt e hó 7-én a fővárosban. Lukács Béla volt kereskedelmi miniszter s a párisi kiállítás kormánybiztosa dobta el magát az életet.

Maga az öngyilkosság módja oly megdöbbentő, hogy szinte kétségtelessé teszi, hogy hirtelen elme-zavarban követte el tettét. A volt kormányfő ugyanis a Ferencz József-hídról a Dunába ugrott s kétségbeesett küzdelmet folytatott az uszó jégtáblákon, míg

T Á R C S A

Karcolatok.

(A térről.)

A zord tél, mely egy hét óta oly kegyetlen szigorúsággal lépett fel, nagy nyomorúságba ejtette azon állatokat, melyeket a természet arra készítet, hogy ők maguk gondoskodjanak főtartásukról. Megfájl az emberek szíve, mikor a szegény verebeket, tengeliczeket látja, a midőn félíg megfagyva repdesnek az emberek hajlékai körül, mintha kérve kérnék a természet „koronáját” ne hagyjatok elveszni. De mi hidegvérrel nézzük vesztét azon kis jötevőnknek, melyek majdan hivatvák gyümölcseinket a rút és kártékony hernyóktól megszabadítani. Nem nyitjuk ki ablakainkat, hogy beeresszük meleg szobáinkba, nem szórunk nekik egy csepp morzsát, hogy legalább fájó éhségüket csillapítsák. Ott látnunk tegnap az országuton egy csomót ezeknek a szegény állatkáknak halva kiterítve. De nem a hideg okozta vesztét; attól megóvva őket sürű tollazata — ezek a fájó éhhalálnak estek áldozatát. Vajjon ha mindnyájunk közreműködésünk, nem lehetne-e azokon is segíteni?

De forduljunk most az emberi társadalom „vere-beihez”, a földhöz ragadt szegények kunyhóhoz. Hideg szél fu az ablakon, az ajtók basadékaik keresztül. A kis tűzhely körül dideregve áll a gyermekek serege;

az utolsó basab fa, mely még szisztereg benne, már ki-alvó félben van és mind szorosan ülnek egymáshoz, rongyaikkal iparkodva betakarni fázó tagjaikat. Az anya kétségbeesetten nézi ezt a szomorú jelenetet — hisz nemcsak a fa, hanem a kenyér is kifogyott a házból — reszketve várja azt a pillanatot, a midőn az apró jószág elfelejti a hideget és eszébe juttatja, hogy üres a gyomra — hogy ma csak egy pár sült burgonyát evett még és a burgonya oly sovány, rosszul tápláló étel. — Nem bírja ki a szegény anya elviselni a gondolatot, hogy majd kénytelen lesz üres ígérekkel ágyba küldeni kenyér után rimázkodó gyermekeit, a legidősebbik lányát a szatócshoz küldi. Hátba megkönyörül rajtuk és az előbbi adóssághoz még felírja egy kenyér árát. — A gyermekek mohón néznek az ajtóra, de az soká nem nyílik meg — és midőn végre lassú léptekkel, szomorú arccal és — üres kézzel belép hozzájuk testvérük, ösztönszerűleg érezték, hogy ők is, szegény anyjuk is egy reménytelen szegényebbek. —

Most már segítségre nincs kilátás; a családapa beteg fekszik napok óta — és ha ép is volna, hol kapjon munkát a dermesztő hidegben? Más városokban még némi gyáripar nyújt a szegény népnek keresetet, de itt Gyulafehérvárt, hol keressen munkát — nincs se fonó, se szövőgyár, — no de azért itt is lakik a jó Isten, a ki a szíveket jótékonyosságra indítja. — Ha egynek nehéz is segíteni oly sok nyomoron, de ha sok jó ember összerakja filléreit, — ha társulatokat ké-

peznek — sok nyomornak vehetnek elejét — és hála az Égnek, a mi városunk sem maradt háttérben. Nem egy szegény család vittylójában érzik annak üdvös működését. —

Térjünk hát vissza szegény szomorú családunkhoz. A szegény anya zokogva ráborult beteg férje ágyára és ez gyenge hangjával vigasztalta, hogy a jó Isten nem hagyja el őket a legnagyobb szükségben. —

Es ime az ajtó előtt egy fával megrakott szekér állott meg. A fuvaros cézudulát hozott az izr. Chevera Kadisa egylet részéről, a mely 40 ilyen szegény családnak osztogatott fát a saját pénztárából. De ez még nem volt elég. A fa még nem volt berakva a kiseri kamarába — a gyermekek egyszerre erőre kaptak — ők maguk czipelték be a nehéz hasáboakat, — midőn egy másik jótékony egylet — a vörös kereszt egyletének a szolgálja betoppad és ezen egylet adományát — 10 koronát ad át most már az örömtől ragyogó anyának. — Egyetlen egy pillanat menynyire átváltoztatta a helyzetet! El volt felejtve, a kiállott nyomor.

Kedves olvasó! Ha a jó Isten megáldott földi vagyonnal — ha kettőztetett gyönyörrel akarod élvezni kényelmes életedet, akkor menj és keresd fel a nyomort, enyhítsd a szükségét, száritsd a könnyeket és a földi gyönyörhöz, mely gazdagságot nyújt — csatlakozni fog egy más szebb, állandóbb gyönyör, miennyi érzélem, mely szívedet át fogja hatni — emberszerető cselekményed után.

végre kimerülve meghalt, mielőtt a segítség megérkezhetett volna. A megdöbbenő öngyilkosság híre villámgyorsan terjedt el a fővárosban s óriási feltűnést és részvéteket keltett. — A pártkörökben, kaszinókban, vendéglőkben és kávéházakban izgatottan tárgyalták a szenzációs esetet s találgatták a kétségbeesett halálos ugrás indító okait a nélkül, hogy egyetlen elfogadható okot találhattak volna. Beszélnek ugyan arról, hogy a párisi világkiállítás utólagos jóváhagyás reményében messze túllépte volna a reprezentális költségeket, de ez legátalabbról se lehetett volna ok az öngyilkosságra, mert Lukács Béla mindig tisztakező, lelkiismeretes, nagy erélyű és ritka becsületességű államférfi volt, aki ha tényleg túllépte is a párisi magyar kiállításnak törvényhozólag megszabott költségeit, azt a magyar név becsülete és jóhírneve érdekében tette s valóban olyan fenyves tükröt tartott a világ elé, mely az ezeréves nemzet történelmi múltját, ipari és kereskedelmi haladását, bámulatos szellemi fejlődését igazi nagyságában mutatta meg a művelt nemzeteknek.

Itt nyílt alkalmunk először az ő kormánybiztosi erélye, fáradhatatlan tevékenysége, ritka sokoldalúsága és szeretetreméltó modora révén, teljes képét mutatniunk be nemzeti műveltségünknek és minden téren való haladásunknak.

Igen valószínű, hogy a kormánybiztossággal járó gondok és izgalnak rendítették meg annyira idegrendszerét, hogy oly megrázó módon vált meg az élettől.

Lukács Béla egész életében a munka embere volt. Egyszerű újságíróból lett miniszter tehetsége, és nagy tudása révén. És most, hogy önásta sírjába pihen lehetetlen, hogy meg ne döbbenjen minden érző szívvel, az a véges emberi sors mely gyakran egyforma kegyetlenséggel gázol át nagyon és kicsin, egyszerű napszámos és millióknak világító nagy elmén.

Az óriási feltűnést keltő öngyilkosság a következőképpen történt:

Jan. 7-én délután négy óra tájban egy elegánsan öltözött öreg ur sétált le és fel a vámbház-térre torkolló Ferencz József-hídon. A mikor szürkület kezdett s egymásután gyúltak ki a lámpák a hídon, egyszerre csak megragadta a híd vaskorlátját, keresztül vetette magát rajta s a Duna jéghideg hullámaiba zuhant.

Igen sok ember járt arra, a kik rémülve látták hogy az öreg urat a következő pillanatban fölveti a víz s ő felszínen tartva magát, kétségbeesetten vergődik minden erejének megfeszítésével küzdve az elmerülés ellen.

Csakhamar százával lepték el a hidat és a pesti partot, s a tömeg borzasztó izgalommal nézte a rettentő küzdelmet.

A víz árja lassankint a pesti part felé sodorta az öngyilkos-jelöltet, a ki egyes uszó jégdarabokba fogódzott, hogy alá ne merüljön.

Az emberek kiabáltak, a nők jajveszékelték, de senki se mert utána ugrani a dermesztően hideg hullámokba. Végre is tűzoltókat hívtak segítségül, a kik közülketten köteleket erősítettek a derekukra s úgy mentek a vékony jégkéregbe, hogy köteleket dobhassanak a vergődő felé. De ekkorra már az elvesztette eszméletét, keze odafagyott egy jégtáblára s azzal együtt uszott lefelé.

Időközben a mentők is megérkeztek s a tűzoltóknak végre úgy öt óra tájban sikerült partra hozni az öreg urat, a kiből azonban már nem volt egy szikra élet se.

A mentők megpróbálták ugyan az élesztési kísérleteket, de hasztalan volt minden fáradságuk.

Ekkorra már óriási néptömeg verődött össze a Dunaparton. Sorra nézték a halottat, akinek fehéreneműtűbe L. B. monogram volt bimezve. És egyszerre csak valaki elküldte magát a halottnézők között:

— Ez Lukács Béla, a volt miniszter!

A közönség körében egy pillanat alatt elterjedt a megdöbbenő hír, hogy Lukács Béla, a párisi kiállítás magyar kormánybiztosa az öngyilkos. Csakhamar megjelent a helyszínen a dunai ker. kapitányság részéről Varjassy Béla ügyeletes rendőrtiszt, Várady László rendőrorvos, a kik hivatalosan is megállapították, hogy az öngyilkos csakugyan Lukács Béla.

A borzalmas öngyilkosság híre néhány perc alatt befutotta az egész várost s a közönség eleinte alig akarta elhinni. Telefonon ostromolták a lapokat s még késő éjjel is egymást érték a tudakozódások.

Lukács Béla fönt a várban a díszter 4-ik számú házbau lakott, a melyet szintén ostrom alá vettek a lapok képviselői és a nagyközönség.

Az öngyilkos családja csak a közönségtől tudta meg, hogy mily mérhetetlen gyászt hozott az a nap. Lukács megdöbbenő halála hírére a képviselőházra, a nemzeti és országos kaszinóra és városunk tanácsára kitűzték a gyászlobogót. Lukács Marosvásárhely felső kerületét képviselte országgyűlésen.

Lukács Bélát, neje szül. Gajzágó Fatime, Gajzágó Salomonnak, a legfőbb számvevőszék volt elnökének leánya, a dr. Martinyi-féle pomázi ideggyógyintézetben gyógyíttatta, a honnan Lukács eltűnt. Az ideggyógyintézet tulajdonosa erre táviratozott családjának és a rendőrségnek, hogy keressék, mert buskomór volt s aligha sötét szándékai nincsenek. Kereste is a rendőrség, de időközben már arról értesült, hogy Lukács a Dunába ölte magát.

*

Az öngyilkosról a következő élet- és jellemrajzot közöljük:

Az öngyilkos életrajza.

Lukács Béla 1847-ben született Zalatnán, a hol családját az 1848-iki mozgalmak alkalmával megölték az oláhok, magát a másfél éves Bélát csak önfeláldozó dajkaja megmentette meg, mert a gyermekeket is felkötözték.

Középiskoláit Gyulafehérvárott végezte (itt volt később képviselő is), korán irodalmi térre lépett, előbb szépirodalmi művekkel, később komolyabb katonai, történelmi, de kivált pénzügyi, adózási és nemzetgazdasági tanulmányokkal foglalkozott. Néhány évig az állami számvevőszéknél és a m. kir. pénzügyminisztériumnál hivataloskodott közvetlenül Kerkápoly pénzügyminiszter mellett, ki fontos munkákat bízott rá s többször fontosabb tárgyalások alkalmával Bécsbe vitte.

Lukács Béla tollával vitta ki magának a miniszterséget. Nyilvános pályáját mint hírlapíró kezdte. A hetvenes évek elején a Hon szerény munkatársai között foglalt helyet. Csávolszky Lajos, Hegedűs Sándor, Krass Ivor, Török Kálmán vele együtt kezdték meg hírlapírói tevékenységüket. Ez épen az a tér, melynek Lukács Béla tehetségeit a hírlapírói pályán szentelte, a közgazdasági tér volt az, mely kiszólitotta a hírlapírók sorából s csakhamar a legfőbb számvevőszék, majd a pénzügyminisztérium előkelő hivatalnokai közé helyezte. Szakavatottságát, bő és alapos ismereteit azonban csak rövid ideig értékesítette a miniszteri büroókban. Nagyobb tevékenységi körre vágyott s 1872-ben megválasztották képviselőnek.

Képviselősege idején újra visszatért első szerelméhez, az újságíróhoz s jó ideig szerkesztette a „Közvélemény” című napilapot, melyben a közgazdasági és pénzügyi vezérezőkkel annak idején méltó feltűnést keltettek.

De nemcsak nagy sikereket tudott elérni. Állandó becsesel bíró munkát is írt. „Allambáztartás Angliában és Franciaországban” című két kötetes műve bizonyítja, hogy mélyen belehatolt a külföldi közgazdasági és politikai életének tanulmányozásába. Bizonyítja ezt ciklusszerű szakcikkek is, melyeket folyóiratokba és nagyobb politikai napilapokba írt s melyek jókora kötet közgazdasági tanulmányokat szolgáltatnának.

Jelentékeny pénzintézetek élén gazdagon javadalmazott állást foglalt már el, mikor Baross államtitkársága alatt a szerényebb elnöki igazgatósági állást foglalta el a magyar államvasutaknál. Az akkor bukásában is népszerű Tolnay Lajos helyét töltötte be kellő tapintattal és erélyvel és a mi fő, kiváló szakértelemmel. És hogy az első igazán nagytekintélyű állás betöltése közben mennyire megtelelt a hozzája legilletékesebb helyről kötött magas igényeknek, azt semmi sem igazolja jobban, mint hogy Baross Gábor miniszterre való kinevezése idején őt választotta állami titkárává.

Mikor a volt földmívelés-, ipar- és kereskedelemügyi minisztériumból áthozták az ipar- és kereskedelemügyek szakmáját, Lukács Béla felhívta a legügyesebbnek ismert szakembert az új reszortból és órákon, napokon keresztül tájékoztatta magát az ügyek minden részlete felől; áttanulmányozta a régi, elintézett dolgokat és kitanulta a folyó ügyeket. Ezer és ezer aktából tanulmányozta mit tett és mit nem tett a régi kereskedelmi minisztérium, megismerte annak szellemét, s rövid néhány hét alatt nem volt az ipari és kereskedelmi ügyekben nálánál avatottabb ember az egész minisztériumban.

Hogy ez az állítás ne legyen pusztán odavetett állítás, föl kell említenünk, hogy Lukács Bélának egyik legkiválóbb sajátossága volt a bámulatos emlékező tehetsége. Ezek mulva is emlékezett minden fontos és kevésbé fontos aktára. De nem csak az elintézés módjára emlékezett, hanem a legtöbb esetben azokra a számokra is, a melyekkel az elintézés fogalmazva van. Számtalanszor keltette fel e ritka emlékező tehetségével munkatársainak bámulatát. De a mi ennél többet ér s a mit mindenki könnyen átláthat, ez az emlékező tehetség óriási előny oly férfinál, a kinek nemcsak ezerféle tárggyal, hanem ezer és ezer emberrel van dolga.

A másik jellemvonása volt Lukács Bélának az ernyedetlen szorgalom és a kitartó munka. Korán jön

a hivatalba, későn ment el onnan. Nem hivatalos órákat tartott, hanem rendszeresen elvégezte a dolgát. Rengeg aktaesemő nem ijesztette meg. Nincs az aktáknak az a garmadája, melyet ő egy nap alatt el ne intézett volna.

Munkáját mindig a tárgy és a viszonyok alapos ismerete jellemezte, nyugodt ítélőképessége, éles logikája és az ügyek iránt való helyes érzelme minden legkisebb munkáján meglátszott.

Barátai komolyan rossz néven vették, hogy oly kevés időt engedett magának a szórakozásra s féltették hogy a szakadatlan munka megboszulja magát a külföldben erős szervezeten. A nyolczórai munkát megtoldotta jóval s a nyolczórai szórakozást megrövidítette egészen. Ilyen kitartó munkáseag mellett természetes, hogy nem szerette a here és dologtalan tisztviselőket; de a munkás és tehetséges embereket mindig a legelőzékenyebben méltányolta. És a ki azt állította róla, hogy tulzsigoru, sőt kiméletlen hivatalfő, az őt nem ismerte. Mint a fegyelmi bíróság elnöke, sok esetben, még a legerősebb esetekben is bebizonyította, hogy a legkedvezőbb elintézéseket kereste s nem akarta, hogy tisztviselőit egyes elkövetett hibákért, messzekiható bünhődés érje.

Az a nyugalom, az az állandó komolyság, a mely arckifejezésén ült, azokban, akik közelről nem ismerték, azt a hitet keltette, hogy Lukács Béla szenttelen, rideg ember. Mennyire csalódtak ezek. És mennyire igazuk volt barátainak, a kik azt állították, hogy Lukács Béla jószívű, melegen érző, nemes kedélyű ember. A ki őt családjá körében látta, a művelt, kedves és szerető hitves oldala mellett, a ki benne a boldog apát megfigyelte s a ki vele a társadalmi szokások rideg formáin túl is érintkezett, az becsülte benne az embert, a kinek jósága és szívessege ritkította párját.

A Wekerle-kormány visszatérésével ő is letette tárcáját, akkor a király belső titkos tanácsosi méltóságot adományozott neki.

A Bánffy-kormány nevezte ki a párisi kiállítás kormánybiztosává. És a magyar kormány szerencsés választást tett, mikor kiállítás főbiztosul őt küldötte ki, aki egész életét ugyyszólván a kereskedelmi kérdések tanulmányozására szentelte.

Lukács Bélát a párisi kiállítás folytonos izgalmai annyira kimerítették, hogy a kiállítás berekesztésén már ott se lehetett, hanem betegesen tért vissza s a bezárási ünnepélyen már Miklós Ödön volt államtitkár s h. kormánybiztos helyettesítette.

Lukács híre szerint agylágyulási tünetek közt betegedett meg s hetekig ápolás alatt is állott. Baját csak súlyosbította érzékenysége, mert a kormány állítólag szemrehányást tett neki túlköltekezéseirért.

Lukács Béla temetése.

— Saját külön tudósítónktól. —

Felejtethetlen örökmélekeztű nagyszülőttének temetésén, Zalatnán községe négy testület által képviseltette magát, a község, az állami kőfaragó és köcsiszoló ipari szakiskola, a zalatnai kaszinó és a polgári kör képviselőiben f hó 9-én délelőtti 11 órakor jelent meg egy 12 tagból álló egygyé tömörült küldöttség, a melyen sujtott családnak Budán díszter 4. szám alatti lakásán, hol a mely gyászba borult most már özvegy szeretve tisztelt kegyelmes asszonyoknak a község és polgári olvasóköre nevében Csiky János zalatnai főesperes, a kaszinó kör nevében Molnár Károly főerdész, az ipari szakiskola tanári kara és növendékei nevében Csáki József szakisk. igazgató fejezték ki a lesújtó fájdalmas eset fölötti s a szeretett család iránt érzett őszinte részvét nyilatkozataikat.

Megható jelenet volt látni a mély fájdalomba borult s az ösmerős őszinte arcok láttára zokogásban kitörő magas urinót, kinek jóságos arcáról, melyet ezen küldöttség a boldog otthonban az örökös boldogság mosolygó kifejezésével ismert csak, és a mely arcon még most is, még a megrendítő gyász eset által előidézt kinos szenvedések alatt is ott ragyogott az anyagi jóság el nem törülhető kifejezése, a mit csak Zalatnán lakói ismertek igazán s a mit ők tudtak csak igaz értékükben méltatni.

A mintegy 10 perczig tartó fogadtatás után, a szomorú küldöttség úgy szeretve tisztelt kegyelmes asszonyától, mint az ott levő Simonka legnagyobb gyermektől, érzékenyen vigasztalódást kívánva bucsuzott el.

A kereskedelemügyi minisztérium nagy gyűléstermében elhelyezett ravatalra a zalatnai küldöttek négy koszorút helyeztek el a következő feliratokkal:

Nagyszülőttének, — Zalatnán községe.

Felejtethetlen tiszteleti tagjának — a zalatnai olvasóköre. Nemeslelkű alapítójának — a zalatnai állami ipari szakiskola.

Legnagyobb polgárának — a zalatnai polgári olvasóköz.

A küldöttség tagjai voltak:

Zalatna község részéről Petrigenar h. bíró, Albini Gyula köz. jegyző, Paul Péter birtokos, Csiky János és Montáni Gyula főesperesek, Molnár Károly kir. főerdész.

Az ipari szakiskola részéről Csánki József igazgató és Ferenczi István tanár.

A kaszinó kör részéről Molnár alelnök, Ferenczi István jegyző, Jurinits János gazda, Alexy György, Csánky József, stb. — kaszinó tagok.

A polgári kaszinó kör részéről Csiky János elnök, Karpay János, Csánki József stb. tagok.

Azután ezen, bár szépszámu, de az óriási gyászoló közönségben majdnem elenyésző zalatnai küldöttek a gyászszerartás után kikísérték a koszorúkkal megrakott kocsik sorát és azt a koporsót, melyben az áldottlelkű Lukács Béla kegyelmes ur utolsó utját tette Budapest nagy palotái között.

Aldott legyen emlékezete.

Ujdonságok

Gyulafehérvárt, 1901. jan. 17.

— **Lapunk jelen száma** közbejött akadályok miatt elkésve jelenik meg.

— **A Vöröskereszt-egylet bálja.** Vettük a következő meghívót: A magyar szent korona országai veres kereszt egyletének gyulafehérvári városi választmánya az egylet céljaira 1901. évi február hó 13-án a Hungária szálló nagytermében zártkörű táncestélyt rendez. Kezdeté este 1/29 órákor. Belépti díj: családjegy 3 személyig 4 korona. Személyjegy 2 korona. Felülíratások a jótékony célra köszönettel elfogadhatnak és hírlapilag nyugtáztatnak.

— **Időjárás.** Falb, a híres időjós, ismét felült a tudományával. Januárra enyhe időt jósolt s íme a legkeményebb hideg van. A második hóesés szintén tekintélyes mennyiségű volt s vele a már enyhülni látzó hideg is megkeményedett ismét. Az egész határt vastag hóréteg borítja. Vasuti és szekér közlekedés nagy nehézségek között történik s az utcákon a gyalogjárókon is bokáig gázol az ember a hóban. Ezen a nehézségen egy kis rendőri intézkedéssel könnyen lehetne segíteni, ha a t. rendőrség szigorú rendeletet tenne közzé, mely szerint minden bázutalajdonos büntetés terhe alatt köteles a frissen hullott havat báza elől eltakarítani. Különben az első hóréteget már csakis a májusi fuvalat lesz képes a járdákról feloldani, mert az mint jégpáncél óvja a fasztert a megérdemlett kopástól s szolgál nyaktörő csicsoska gyanánt. Igazán érthetetlen, hogy a mi rendőrségünk miért hagyja tekiinteten kívül a közegészségi és biztonsági szabályzatot még ilyenkor is.

— **A „kegyeletos“ utókor** czimvel egyik fővárosi lap erősen neki megy városunk előjáróságának és az erdélyi püspöknek azért, mert a „Lépes-kereszt“-et nem óvja meg attól a kegyeletlenségtől, mely hosszú évek során át a kereszt körül végbe megy, oda hordatván ki a városon összegyűlt mindennemű szemét és piszok. A tényállás valódiságát bár — sajnos — mi is kénytelenek vagyunk elismerni, de azért az ügy szelöltetésében mégis inkább csak bosszantást, mint őszinte megnyilatkozást vélünk feltalálni. Csodáljuk ugyanis, hogy a buzgó felszólaló csak most botránkozik meg ezen a dicstelenségen, holott — lévén ő vajdasí — megtehetné volna ezt már ezelőtt husz esztendővel is, akkor t. i. mikor „hivatását“ elfoglalandó, első ízben vitte el az útja a nagyemlékű kereszt előtt.

Hanem hát változtak az idők és benne az emberek. A ki akkor nem vette ezt észre, nem tisztelte azt a keresztet, és a ki ezt észre veszi most, nem tiszteli azt, kinek a bosszantására az ügyet szelölteti, a ki éppen olyan harcot viv, mint dicső elődje, nem karddal ugyan, de azzal a bübájós fegyverrel, mely előtt az ellentáborból már is oly sokan meghódoltak. A felszólalás különben a következőkép hangzik:

„A mint az utas Gy.-Fehérvárról a Lépes-utczán a N.-Enyed felé vezető országúton a városból kiér: ott mindjárt a város végén, az országút és a Borbánd község felé kiágazó vicinális út által alkotott háromszögben egy, a térségből kissé kiemelkedő halmot s azon egy 3 és fél méter magas antik kőkeresztet láthat, mely a katonai térképen „Lépes monument“ nével van megjelölve.

Ez a kőkereszt köztudomás szerint, a szentimrei ütközet előtt 10 nappal, 1442. márczius 17-én azon a helyen hősi halállal kimúlt Lépes György erdélyi róm. kath. püspök emlékére volt fölállítva. A mint-hogy Gy.-Fehérvárnak oda kivezető utcáját is épp ezért hívják Lépes-utczá-nak.

Ez az emlékkereszt az idő viszontagságai s az

utódok kegyeletlensége daczára máig istennáll magára, pusztán. kerítés nélkül, az őszi tarlón legelésző marhák hozzá dörgölözésének kitéve. Csoda, hogy még le nem döntötték. A szántóföldnek — melyen áll — tulajdonosa rendesen szántja, veti a talajt, rendesen kukoriczát, vagy búzát vetvén beléje és ez ellen senkinek sem lehet kifogása. De hogy a gabona betakarítása után rendszeresen minden évben mi történik azzal az emlékkereszttel és annak környékén! Az már merő botrány és szentségtörés.

Ugyanis minden őszön s így mult őszön is a város összes piszokját és szeméjét ez emlékkereszt köré hordják ki a takarítók. Ugy, hogy jelenleg is, ha ezt a keresztet megközelíteni akarná valami buzgó ember: nem közelíthetné meg az a körül kerekeltöntve levő undokságok miatt.

Ha már Gyulafehérvár szabad királyi város előjárósága ezt évek óta el is türi: bámulatos, hogy hogyan tudja ezt elnézni gr. Majláth, erdélyi róm. kath. püspök, aki gyakran szokott arrafelé kocsikázni, tehát látnia kell ezt az undokságot a kereszt körül? . . . Hogyan tudja elnézni, hogy hősi halált szenvedett egyik püspök elődjének emlékkeresztje így csamánysággal gyalázassék meg rendszeresen minden őszön és télen?

Enek csak az lehet a magyarázata, hogy bizonyosan nem tudja, miféle emlékkereszt ez? . . . De hát azt mégis csak látnia kell, hogy: kereszt, a keresztény vallásnak simboluma! És így tehát még sem kéne megegyeznie, hogy az ily undokságokkal meg-szentségtelenítessék.“

— **Az ev. luth. nőegylet** február 2-án tartja meg farsangi táncmulatságát. A jóhírt mulatság iránt máris élénk érdeklődés tapasztalható. A táncmulatság sikere érdekében különben a rendezőség minden lehetőt elkövet.

— **A tél áldozatai.** A hirtelen beállott kemény télnek városunkban több áldozata van máris. Egy katonára, — mint halljuk — a ki őrt állott a dynamitraktárháznál a szőlők alatt, a borzasztó hidegben megfagyott. A szerencsétlen baka a Reglma lelkiismeretes teljesítésének esett áldozatul. Egy órával több ideig állott „Poston“, mert az inspekeziós káplár elaludt s ott felejtette a szegény katonát, a ki bár érezte tagjainak megmerevülését, helyét azért mégsem hagyta oda. Most a kórházban ápolják. Katonai körökben e hirt titkolják. — Még két czigány gyerek megfagyását is hírlelik. Egy csomó fül-, láb- és kézfagyás lesznek még az idei télnek fájdalmas emlékeztetői.

— **Gyulafehérvár sz. kir. város tanácsa** részéről ezennel közbírré tétetik, hogy a m. kir. honvédelmi Miniszter ur öngyméltósága mult évi október hó 22-én kelt 74549/VII. számú rendeletével a központi ruhatárnál készletben lévő jubileumi emlék érmekből, — az ezek viselésére jogosult legénységi állományu egyének által esetenként igényelt mennyiségnek darabonként 14. (tizennégy) fillérrel leszállított ár ellenében leendő kiszolgáltatását engedélyezte. Egyidejűleg a honvédelmi Miniszter ur öngyméltósága elrendelte, hogy a tartalék állományban levő legénység a honvédekiesztő parancsnokságok által értesítendő és az egyesek által magán tulajdon gyanánt megszerezni kívánt érmek pedig korlátozás nélküli mennyiségben, — a fent meghatározott árnak — beszolgáltatási jegy és ellenjegy kíséretében való lefizetése mellett minden hónap 10. és 20. közti napokon rövid uton és közvetlenül a honvéd központi ruhatárnál igénylendő és átveendő.

— **A sóbeszerzés megkönnyítése.** A magyar kormány ismét oly intézkedést tett, a mely nagy mértékben basznára válik a kereskedelemnek és iparnak, valamint a nagyfogyasztó közönségnek is. Lukács László pénzügyminiszter ur meggyőződve arról, hogy a sóbeszerzés terén az időszerint fenálló bonyodalmas és nehézkes viszonyok reformra szorulnak, a Budapesten székelő „Magyar kereskedelmi részvénytársaságot“ megbizta azzal, hogy a sóvásárló kereskedők gyors és előnyös kiszolgálásairól gondoskodjék, valamint hogy az iparsó beszerzését is mindenképen megkönnyítse. Az egész országban minden kereskedőnek sok baja volt eddig a sóvásárlással és ezért kétségtelen, hogy általában örömmel kell üdvözölni a miniszternek ezt az gazán gyakorlatias intézkedését.

— **Nyilvános köszönet** azon emberbarátoknak, a kik egy helybeli 10 tagból álló éhező és fázó család támogatásához a következőleg járultak: Dr. Mayer Ödön 10 K. Dr. Hartenbaumné 2 K. Glück Rudolfné 2 K. Lobstein S. 1 K. Springer Dávid 1 K. Munkácsyné 1 K. Dietrichstein Mor 1 K. Wechsler Ödön 1 K. Better Max 1 K. Baruch Mór 1 K. Deutsch Manó 1 K. Deutsch Adolf 2 K. Körner József 1 K. Fischer Sándor 1 K. Özv. Baruch Gyuláné 1 K. Mendel Manóné 4 K. Röhs-

lichné 2 K. A vörös ker. egylet az izr. nőegyletnek rendelkezésére bocsátott összegből 10 K. Mendel Lipotné 2 K. Váradjai Glück Mór 6 K. Bervei Jónás Adolf 10 K. Lunczer 1 K. Austerlitz 1 K. Springer Aladár 1 K. Martonné 1 K. —

— **Az ország legolcsóbb folyóirata.** A Magyar Néprajzi Társaság dr. gróf Kuun Géza, gróf Zichy Jenő, Szalay Imre, Vámbéry Armin, dr. Munkács Bernát, György Aladár, dr. Sebestyén Gyula, dr. Jankó János, dr. Hermann Antal stb. aláírásával egy előfizetési felhívást küldött be hozzánk, a melyben tudatják, hogy folyóiratuk az Ethnographia 1900-tól fogva évi tíz terjedelmes, műlapokkal, rajzokkal, fényképtöltevételekkel, hangjegyekkel és egy állandó múzeumi melléklettel ellátott füzetben jelenik meg. A diszesen kiállított havi folyóirat évi előfizetési ára ennek daczára továbbra is csak 6, azaz hat korona marad. E példátlan olcsósággal a több minisztérium és tudományos intézet támogatását élvező társaság azt óhajtja elérni, hogy az ország minden irodalombarátját tagjának s folyóirata munkatársának megnyerje. Az Ethnographia, ugyanis főként népköltési gyűjtéssel foglalkozik s készséggel teret nyújt annak, hogy a társaság vidéki tagjai benne népdalokat s esetleg dallamokat, népmeséket, népmondákat, Krisztus mondákat, betlehemes, vízkereszti, balázsnapi és gergelynapi játékokat, regés énekeket, luczanapi szokásokat, újévi köszöntőket, születési, lakodalmi, névnapi és temetkezési szokásokat, az év különböző napjaira és különböző alkalmakra szóló babonákat, kuruzsló szokásokat, igézéseket, ráolvasásokat, játékdalokat, kiolvasó versikéket, találós meséket, alkalmi rigmusokat, közmondásokat stb. közzétehesse. A társaság e gyűjtések nyomtatott ivateit 32—60 koronával díjazza. A gyűjtők közleményei és a tagságot jelentő levelező-lapok egyszerűen a M. Néprajzi Társaság címére (Budapest, M. Nemzeti Múzeum) küldendők. A jelzett társaság törekvéseit, mivel népünk költészetének régi emlékeit a modern kultúra végenyesszettel fenyegeti, melegen ajánljuk olvasóink szives figyelmébe.

— **Hirdetmény.** A cs. és kir. XII. hadtest parancsnokság kiadott pályázata szerint az erdélyrészi legénységi özvegyek és árvák alapítványával megtrült két helyre igényt tarthatnak: 1. Az ellenség előtt 1813—1815. években a háboruban elesett vagy rokkanttá lett legénység özvegyei és árvái. 2. A későbbi háborukban a közös kadseregnek szolgált, ellenség előtt elesett vagy rokkanttá lett legénység özvegyei vagy árvái. Ezen alapítványra való jogosultságot elvesztik a gyerekek 20, illetőleg 18. év elérésével, az özvegyek újabb férjhez menetelük által. A mi azon megjegyzéssel tétetik közhírré, miszerint a netáni igénytartók folyamodványaitak folyó 1901. év február hava 1-ig felterjesztés végett alólírott tanácshoz beadhatják. Gyulafehérvár sz. kir. város tanácsától. 1901. január 3. Novák Ferencz, polgármester.

Sz. 1415—900. tlkv.

Arverési hirdetmény kivonat

A marosújvári kir. járásbíróság mint telekkvi hatóság az „Első magyar gazdasági részvénytársaság budapesti bejelentett cég végrehajthatónak javára Szpineán Máté és társa végrehajtást szenvedők ellen 508 korona 82 fillér tőke s ennek 1897 évi december hó 1-ső napjától járó 6% kamatai, 245 korona 36 fillér eddigi már megállapított, egy a jelenlegi 16 korona meghatározott, valamint az ezután felmerülő költségek s az ezennel csatlakoztatott nagy-enyedi kisegítő takarékpénztár javára bekebelezett 200 kor. tőke s járuléka, Müller Adolf budapesti gyáros cég javára bekebelezett 773 kor. 28 fillér tőke s járuléka, Farkas Sámuel javára bekebelezett 120 kor. tőke s járuléka kielégítése végett a végrehajtási árverést az 1881. LX. t.-cz. 146. 156. 167 §-sai alapján a gyulafehérvári kir. törvényszék (marosújvári kir. járásbíróság) területén levő elekesi 320 számú tlkvben felvett s Szpineán Máté nevén álló A + 2 r. sz. 473 h. sz. 63 kor., a 3. r. sz. 663/1 664/1 h. sz. szántóra 21 korona, a 4 r. sz. 891/1 h. sz. szántóra 46 korona, az 5 r. sz. 1284/2 h. sz. kaszálóra 66 korona, a 6 r. sz. 1687—1688 h. r. sz. kaszáló és szántóra 160 korona, a 7 r. sz. 1889 h. sz. kaszálóra 100 korona a 8 r. sz. 2240—2241. h. sz. szántóra 112 kor., a 10 r. sz. 2613/3/2/1 h. sz. kaszálóra 102 korona, a 11 r. sz. 300 h. sz. szántóra 47 kor., a 12 r. sz. 663/2 664/2 h. sz. szántóra 15 kor., a 13 r. 891/2 h. sz. szántóra 71 korona a 14 r. sz. 1284 h. sz. kaszálóra 61 korona, a 15 rend sz. 244/2—244/3 h. sz. faház és kertre 105 korona, az elekesi 361 számú tlkvben felvett s Szpineán Máté Nyikora Oána, Özv. Popa Izoné, Nyikora Ilie és C-ungán Leon kiskorú nevén álló A + 1. r. sz. 220. 221. faház és kertre 467 korona, az elekesi 156 számú tlkvben felvett s Marginián Juon nevén álló A + 3 r. sz. 382/1—386. h. sz. faház és kertre 539 Kor., a 4. r. sz. 456 h. sz. kaszálóra, 66 kor. az 5 r. sz. 486. h. sz. szántóra 78 korona, a 9 r. sz. 697 h. sz. szántóra 33 kor., a 10 r. sz. 714 h. sz. szántóra 32 korona, a 11. r. sz. 870—871. h. sz. szántóra 288 kor., a 14. r. sz. 1167. h. sz.

kaszálóra 44 kor., a 15. r. sz. 1443. 1448. h. sz. szőlőre 72 kor. a 17. r. sz. 1757. h. sz. legelőre 26 kor. a 18. r. sz. 1760 h. sz. kaszálóra 45 korona, a 19 r. sz. 1830. h. sz. kaszálóra 109 kor., a 22 r. sz. 2088—2090 h. sz. szántóra 113 korona, a 23. r. sz. 2145. 2146. h. sz. szántóra 198 kor., a 24 r. sz. 2165. h. sz. kaszálóra 64 kor. a 26. r. sz. 2597 b. h. sz. kaszálóra 162 korona, a 27. r. sz. 1756. h. sz. legelőre 23 korona, a 28. r. sz. 2036 h. sz. szántóra 23 kor., a 29. r. sz. 2091. h. sz. kaszálóra 17 korona, a 30. r. sz. 1003/1 h. sz. szántóra 11 kor. a 31. r. sz. 698 h. sz. 36 kor. a 32. r. sz. 1003/2 1004 h. sz. szántóra 22 korona, a 33. r. sz. 715. h. sz. szántóra 15 kor. a 34. r. sz. 695. h. sz. szántóra 41. a 35. r. sz. 785. h. sz. kaszálóra 11 kor. a 36. r. sz. 1758. h. sz. kaszálóra 53 kor. ezzel megállapított kikiáltási árban elrendeli. —

Az árverés **1901 évi Január hó 25-ik** napján délelőtti 10 órakor Elekes község házában fogt meg tartatni mikor is a fenti ingatlanok a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is elfog adatni.

Arverezni szándékozók a végrehajtató kivételével tartoznak a kikiáltási ár 10% készpénzben vagy 3333/88 I. M. számú rendelet 8-§-ában felsorolt ovadék képes érték papírban az árverés megkezdése előtt a kiküldött kezéhez bántépézzül letenni vagy annak a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről az elismervényt átszolgáltatni.

A kir. bíróság mint tkvi hatóság.

M. Ujvárt 1900 május hó 9-én.

Sólyom, kir. aljbíró.

Sz. 3934—1900 tkvi.

Arverési hirdetmény.

Az abrudbányai kir. járásbíró mint tkvi hatóság által közhírré tétetik, hogy Rejőd József ügyvéd által képviselt Kendei Petru zalatnai lakos végrehajtónak Musa Nicolae valea-doszulni lakos végrehajtást szenvedő elleni 2000 Kor. tőke, 1898. július hó 9-től járó 6%-os kamatai, 444 Kor. 70 fillér és jár. behajtása végett az abrudbányai kir. járásbíró területéhez tartozó zalatnai 2118. szíjkyben foglalt következő ingatlanok az 1881. évi t.-cz. 156 §. a c. d. pontja értelmében egészben: A + 1. r. 6690. 6691. és 6693. hr. sz. 20 Kor. A + 2. r. 6710. 6711. hr. sz. 29 Kor. A + 3. r. 7051. 7052. hr. sz. 35 Kor. A + 4. r. 7211. 7212. 7213. 7215. 7216. 7217. hr. sz. a. 714 Kor. becsértékben és tartozékai Valea-Doszuluj községben a község házában megtartandó nyilvános árverésen **1901. évi február hó 13-án** d. e. 10 órakor a kikiáltási árban alól is elfognak adatni.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi nov. hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ában kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy annak az 1884. LX. t. cz. 170 §-a értelmében a bíróságnál történt előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

A kir. járás bíróság mint telekkönyvi hatóság.

Abrudbányán, 1900 október 15-én.

Weress s. k. kir. aljárásbíró.

669/1900 végrh. szám.

Arverési hirdetmény.

Alólirt bírósági végrehajtó az 1881. évi LX. t.-cz. 102. §-a értelmében ezzel közhírré teszi, hogy az abrudbányai kir. járásbíró 1899 évi V.—666 számú végzése következtében Dr. Fodor Vazul abrudbányai ügyvéd által képviselt Detunata bucsuni tak. pénztárjára Dancs Aurel és tsai ottani lakosok ellen 1100 kor. s jár. erejéig 1899 évi december hó 16-án fogantatosított kielégítési végrehajtás útján felül foglalt és 645 kor. 80 fillérre becsült következő ingóságok u. m.: házbutorok, könyvek, téhen stb. nyilvános árverésen eladatnak.

Mely árverésnek az abrudbányai kir. járásbíró 1900 évi V.—702/4 számú végzése folytán 1100 kor. tőkekövetelés, ennek 1898 évi január hó 6 napjától járó 6% kamatai, 1/3% váltó díj és eddig összesen 106 kor. 30 fillérben bíróilag már megállapított költségek erejéig Bucsum-Cserbun végrehajtást szenvedő Dancs Aurel lakásán leendő eszközzésére **1901 évi február hó 5 napjának** délutáni 1 órájában délelőtti 11 óráig kikiáltási árának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is elfognak adatni.

Ameonyiben az elárverezendő ingóságokat mások is le és felülfoglaltatják s azokra kielégítési jogot nyertek volna, jelen árverés az 1881. évi LX. t.-cz. 120. §-a értelmében ezek javára is elrendeltetik.

Kelt Abrudbányán 1901 évi január hó 4 napján.

Scherer Gáspár kir. bírósági végrehajtó.

Sz. 733—1900.

Arverési hirdetmény.

Alólirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezzel közhírré teszi, hogy a gyulafehérvári kir. járásbíró 1900. V. 802 számú kiküldő végzése által szászsebesi Dr. Krasser Gusztáv ügyvéd által képviselt szászsebesi Fábricius József vég-

rehajtató javára kuttalvi Fleseriu Ilie I. Mihaila és tsai ellen 274 kor. 66 fill. tőke, ennek 1899. év november hó 15-ik napjától számítandó 6 százalékos kamatai és egyéb törvényes járulékaik követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróilag 1900. VIII/16 lefoglalt és 635 koronára becsült Fleseriu Ilie és neje-nél lefoglalt 25 kalongya tiszta buza, 3 szekér széná és néhány drb. házbutor, — és Fleseriu Juon I. Mihailánál lefoglalt 30 kalongya ősz gabona, 2 szekér szénai 20 ezerdrb. ége tett téglá és néhány drb. házbutorból álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek a V. 802/2—1900 sz. kiküldést rendelő végzés folytán helyszínen vagyis Kuttalva községben alperesek Fleseriu Ilie I. Mihaila és tsai lakása előtt leendő eszközzésére **1901. évi január hó 28-ik napjának** délelőtti 11 órája újból határidőül kikiáltatik és ahhoz a venni szándékozók ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladatni fognak.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítettséghez tartanak jogot, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alólirt kiküldöttnél vagy írásban beadni vagy pedig szóval bejelenteni, mivel különben joguk nem fog tekintetbe vétetni.

A törvényes határidő ezen hirdetménynek a bíróság tábláján történt kifüggesztését követő naptól számítatik.

Az elárverezendő ingóságok vételára 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Gyulafehérvárt, 1901. január hó 9-ik napján.

Csia Lázár, kir. bir. végrehajtó.

Szám 3755—900 tkvi.

Arverési hirdetmény kivonat

Az abrudbányai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy Harsány P. László végrehajtónak Morar Nicolae Iul Precup végrehajtást szenvedő elleni 357 kor. 60 fill. tőkekövetelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében az abrudbányai kir. járásbíró területén lévő abrudfalvi 1414 számú tjkben foglalt 1484/2, 1485/2, 1486/2, 1487/2, 1488/2, 1489/2, 1476/2, 1478/2, 5658/2, hr. sz. számú ingatlanokra az árverést 597 frt. ezzel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az **1901 évi február hó 5-ik napján** délelőtti 10 órakor az abrudbányai kir. telekkönyvi hatóság helyiségében (földszint 3 sz. ajtó) megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási árban alól is eladatni fognak.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékat vagyis ötvenkilenez frt. 70 krt készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyministeri rendelet 8 §-ában kijelölt ovadékképes értékpapírban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bántépézznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kelt Abrudbányán 1900 évi szeptember hó 22. napján.

Az abrudbányai kir. járásbíró mint telekkönyvi hatóság.

A kivonat hitelül

Simó, Béla kiadó.

Sz. 5921—1900 tkvi

Arverési hirdetmény kivonat

A gyulafehérvári kir. törvénzék mint telekkvi hatóság közhírré teszi, hogy a borsómezői gör. keleti egyház végrehajtónak Popu Máté borsó mezői lakos végrehajtást szenvedő ellen 233 korona tőke követelés és járulékaik iránti végrehajtási ügyében a borsómezői 57. sz. tjkkyben A + 1. 4—9 11. 12. rdsz., a borsómezői 394 sz. tjkkyben A + 1—3 rendsz. a. foglalt ingatlanokra összesen 1740 korona becsárban az árverést elrendelte, és hogy a fenn megjelölt ingatlanok **1901 évi január hó 30-án** d. e. 9 órakor Borsómező község házában megtartandó nyilvános árverésen a kikiáltási árban alól is elfognak adatni.

Arverezni szándékozók tartoznak az ingatlanok kikiáltási árának 10%-át készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ban jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi LX. t.-cz. 107. és 108. §-a értelmében készpénzfizetés mellett, a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is elfognak adatni.

A kir. törvénzék telekkvi hatósága.

Gyulafehérvárt, 1900 évi november hó 27-én.

A kivonat hitelességét igazolja

Klimesith tkvi kiadó.

Sz. 1306—1900

Arverési hirdetmény.

Alólirt kiküldött végrehajtó az 1881. évi LX. t. cz. 102. §-a értelmében ezzel közhírré teszi, hogy a gyulafehérvári kir. járásbíró 7158/900 V. 1180 számú kiküldő végzése által gyulafehérvári Népbank végrehajtató

Nyomatott Papp Györgynél Gyulafehérvárt.

javára itteni Bota Firucza és társai ellen 200 korona tőke, ennek a végzések értelmében megállapított 6 százalékos kamatai és egyéb törvényes járulékaik követelés erejéig elrendelt kielégítési végrehajtás alkalmával bíróilag le és felül foglalt és 700 koronára becsült két bíval téhen- és disznók stb. álló ingóságok nyilvános árverés útján eladatnak.

Mely árverésnek az 1180/2 1900 V. sz. kiküldést rendelő végzés folytán helyszínen vagyis Gyulafehérvárt a város tanács háza előtt leendő eszközzésére **1901 évi január hó 21-ik** napjának délelőtti 10 órája határidőül kikiáltatik és ahhoz a venni szándékozók ezenel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érintett ingóságok ezen árverésen, az 1881. évi LX. t. cz. 107. §-a értelmében a legtöbbet ígérőnek becsáron alól is eladatni fognak.

Felhivatnak mindazok, kik az elárverezendő ingóságok vételárából a végrehajtató követelését megelőző kielégítettséghez tartanak jogot, elsőbbségi bejelentéseiket az árverés megkezdéseig alólirt kiküldöttnél vagy írásban beadni vagy pedig szóval bejelenteni, mivel különben joguk nem fog tekintetbe vétetni.

A törvényes határidő ezen hirdetménynek a bíróság tábláján történt kifüggesztését követő naptól számítatik.

Az elárverezendő ingóságok vételára 1881. évi LX. t. cz. 108. §-ában megállapított feltételek szerint lesz kifizetendő.

Kelt Gyula-Fehérvárt, 1900-ik év december hó 20-ik napján.

Hajós István kir. bírósági végrehajtó.

EGY HÁZ ELADÓ

ALVINCZEN.

Értekezhetni

a szerkesztőnél.

HAZAI IPAR

WEIN KÁROLY és TÁRSAI
szövőgyár, KÉSMÁRK

elismert hírneves

SZEPESSÉGI VASZON

és

DAMASZT ÁRU

minden nagyobb üzletben kaphatók.

Gyáraiból származó minden darab áru ezen védjeggyel van ellátva.

HAZAI IPAR

Mindenütt kapható

Sz. Kalodont

nélkülözhetetlen Fog-Créme

a fogakat tisztán, fehéren és egészségben tartja.

A Richter-féle

Horgony-Pain-Expeller

Liniment. Capsici comp.

egy régi kipróbált háziszor, a mely már több mint 30 év óta megbízható bedörzsöléssel alkalmazatik köszvényről, csúznál és meghűléseknél. Intés. Silányabb utáztatok miatt bevásárláskor mindig figyelemmel legyünk a „Horgony” védjegyre és a „Richter” czéjegyzésére. 80 f., 1 k. 40 f. és 2 k. árban úgyszólván minden gyógyszerertárban kapható. Főraktár: Török József gyógyszerésznél Budapest.

Richter F. Ad. és társa,
csász. és kir. udvari szállítók,
Rudolstadt.